

Skovvangskolen!

Jeg er mig

Skønt 68 år og med hele dagen til sin rådighed tænker den lokale digter Per-Olof Johansson ikke på sig selv som pensionist

Af Peter Klar

DIGTERLIV "Jeg skrev engang en artikel til det politisk videnskabelige tidsskrift Politica, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle kalde mig af titel. Jeg studerede ikke længere og gik derhjemme. Skulle jeg kalde mig 'Hjemmegående'? Jeg valgte 'privat mand'. Vidste du, at 'tidot' er græsk for 'privat mand', en person, der går derhjemme og har nok i sig selv?"

Folkloristen, digteren og "privatmanden" Per-Olof Johansson er sin egen, og han er ikke blevet anderledes af at gå på pension, for han laver fortsat det, han altid har gjort: Skriver og fotograferer, på konstant vandring i livet, lit-

teraturen og kulturhistorien - den nære, der gøres levende, og den fjerne, der gøres nærværende.

Således er der næppe mange i verden, der ved mere om spånkurve, de forskellige versioner af Høvding Seattles berømte tale og den såkaldte Bonde-Practica, hvori de danske bønder i godt 200 år frem til 1804 kunne hente gode praktiske råd i det daglige.

Per-Olof Johansson lader fortsat de tre fænomeners kulturhistorie udfolde sig på tre særskilte hjemmesider, som han løbende vedligeholder og udbygger.

Og så er der digtene, som er kommet i en lind strøm siden debuten i Hvedekorn i 1964,

"Jeg tænker ikke på mig selv som pensionist", siger Per-Olof Johansson.

Per-Olof Johansson har været medlem af Forfatterforeningen siden 1978, men det har aldrig været med den intention at sprænge bestsellerlisterne, at han har udfoldet sig i et væld af bøger og tidsskrifter.

"Jeg indså meget tidligt, at jeg ikke var romanforfatter. Det er min psykik ikke til", siger han.

Per-Olof Johansson må på brugerniveau høre til blandt nettets pionerer.

Allerede i 1995 gik han online, og det er sin sag at få hold på det væv af hjemmesider og blogs, som i dag udgør Per-Olof Johanssons digitale univers.

For tre år siden gik Per-Olof Johansson på pension efter 37

år i kommunal tjeneste. Først syv år som løst tilknyttet vikar på Ravnshottskolens og siden 30 år i Ravnshottskolens SFO.

Sideløbende har han dyrket sin kærlighed til og fascination af ord, digte og de små, nanse-lige sidegader i historien, som åbner deres egen dragende verden, hvis blot man vover at gå ned ad dem.

"Jeg tænker ikke på mig selv som pensionist, for jeg har jo tidligere prøvet at være hjemmegående. Jeg er heller ikke en af dem, der altid har gået rundt med en roman i maven, og nu skal skrive den, fordi de har fået tiden til det. Jeg fortsætter med at leve det liv, jeg altid har ført. Jeg valgte at arbejde (i Ravnshottskolens SFO, red.), til jeg var 65, fordi jeg havde det godt med det. Derfor irriterer det mig også lidt, når jeg nu hører folk spørge, 'nå, nyder du det?'. Jeg nød at gå på arbejde, men det er da dejligt, at man nu selv kan disponere hele sin tid", siger 68-årige Per-Olof Johansson.

Nutiden i fremtiden

Af Per-Olof Johansson

Lillerød ligger parcelhusene bag hækkene og cyklisten må tro, at her hersker fælles værdier -

for skønt forskellige buske, blomster, mursten, tagsten dog ikke utroligt forskellige, men kun så forskellige, at de nærmest er ens.

Nu om tres år vil børnene skrive hver deres erindringer, forskelle vil vokse til rette proportioner, til uoverstigelige afgrunde, til skrigende modsætninger, fra idyl i pastel til bloddryppende arier, uigenkendelige fra nutiden, så forståelige i fremtiden.